

Luigi Legnani guitarskole opus 250

Luigi Rinaldo Legnani (1790-1877) blev født i Ferrara og gjorde som ung karriere i Ravenna først som sanger og siden som guitarist og sanger, hvor han akkompagnerede sig selv på guitar.

I slutningen af 1819 var han i Wien - kort efter at Giuliani havde forladt byen - og forsøgte ved gentagne besøg der og koncertturneer rundt om i Europa at gøre en karriere som guitarist med Giuliani som forbillede. Han blev nære venner med Rossini og fra 1830-erne med Paganini, som han besøgte i Parma for at planlægge en koncertturne med.

Hvorvidt det blev til noget, eller om Paganini på det tidspunkt var for syg til at gennemføre koncerterne er ikke sikkert, men Legnani fik i al fald titlen som den største guitarist af Paganini. Legnanis tekniske kunnen må have været imponerende vurderet fra hans værker, som primært består af variationer over tidens kendte temaer. Stilen var populær i perioden og præsenterede både noget kendt og gav udøveren mulighed for at vise, hvad han duede til.

Mange af disse værker er i dag faldet i baggrunden til fordel for de 36 capricer i alle tonearter opus 20 samt en håndfuld andre værker. De små capricer kan ses som en art manddomsprøve for den avancerede guitarist.

På papiret har Legnani efterladt sig cirka 250 opusnumre, men det menes, at da han skiftede forlægger, valgte denne at starte ved opus 200 for at der ikke skulle være overlappende opusnumre. Efterhånden blev Legnani også optaget af guitarbygning. I Wien samarbejdede han i den kendte bygger Staufer, hvor hans forbedringer til Stauffers konstruktioner i dag stadig er anvendt, og som ældre trak han sig tilbage til Ravenna og ernærede sig som instrumentmager.

Legnanis guitarskole stammer fra 1847 og blev udgiver hos Ricordi i Milano. Skolen indledes med ordene (i vores oversættelse): "Den begynder, der ikke kender noget til musikteori, må begynde med at lære om nodelinier, mellemrum og hjælpelinier, og de pladser, noder kan have".

Legnani har været en særdeles veluddannet musiker - det siges, at han spillede strygeinstrumenter som barn - og for ham har det været afgørende for den vordende guitarist, at denne havde en solid teoretisk baggrund; guitaren skulle ikke blot være et inferiørt husinstrument.

Skolen indeholder den måske mest gennemførte introduktion til musikteori og hørelære og præsenterer tonerne på gribebrættet med anvisning af fællestoner (A på 6. streng 5. bånd osv.).

Desuden præsenteres de gængse akkorder og deres placering på guitaren samt septimakkorders opløsning og der gives en kortfattet introduktion til højrehåndsanslag i forskellige arpeggier.

Desværre holder Legnani sin virtuositet for sig selv og skolen medvirker ikke til at løfte sløret for, hvordan Legnani selv spillede og der er blot *et* musikstykke. Til gengæld er den teoretiske undervisning forbilledlig, hvilket er skolens store værdi.

The image shows a musical score for a guitar piece. It consists of two staves of music. The top staff is labeled 'GUITARRA' and 'mezza voce'. The tempo is marked 'Allegro molto'. The key signature has one sharp (F#) and the time signature is 2/4. The music features a complex, rhythmic melody with many accidentals and a strong emphasis on the high register, starting on a high D note.

Eksempel fra Capricio nr 5. Bemærk indledningen, som starter på et højt D. Stauffers Legnani guitar havde 22 bånd.

Slutningen af Capricio nr. 10 er et af de steder, hvor man må antage, at Legnani har brugt tommelfingeren på venstre hånd. Ellers er takterne (sidste i næstsidste linie og første i sidste) stort set uspillelige.

Der er ikke fundet nogle billeder af Legnani.